

HỒI 669

Khổ Hải Vô Biên

Sau khi Thạch Chi Hiền bỏ đi, ba người nhìn lẫn nhau không thể tưởng được sự tình có thể giải quyết như thế.

Hầu Hi Bạch cảm khái đầu tiên: “Dự cảm của Tử Lăng linh nghiệm như thần.”

Loan Loan ngạc nhiên: “Dự cảm gì?”

Hầu Hi Bạch vui vẻ: “Bọn ta vừa rồi bị địch nhân truy đuổi đến thở không ra hơi, Tử Lăng cảm thấy hoang thôn này là sinh lộ duy nhất, hiện tại quả nhiên đã ứng nghiệm. Thật xấu hổ, khi đó ta còn phản đối.”

Loan Loan đưa ánh mắt xa xăm liếc nhìn Tử Lăng, hai ống tay áo rũ xuống, dáng vẻ dường như đang suy tư.

Hầu Hi Bạch không nhịn được cất tiếng hỏi: “Loan tiểu thư vừa rồi rốt cuộc định hỏi Thạch lão sư vấn đề gì, hình như Thạch lão sư qua thần thái của tiểu thư đã đoán biết được, lập tức bỏ đi tránh trả lời.”

Loan Loan thở hắt ra, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn hỏi ông ta bây giờ có phải cảm thấy áy náy với Chúc sư phụ? Ngày đó vì sao sau một đêm ân tình với Chúc sư phụ lại vô tình không quan tâm đến bà mà bỏ đi.”

Hầu Hi Bạch và Tử Lăng không biết nói sao, vấn đề này ngoại trừ Thạch Chi Hiền không có ai có thể đưa ra đáp án.

Loan Loan lại nói: “Hai người các người hiểu rõ Thạch Chi Hiền hơn ta, có biết rốt cuộc ông ta là người thế nào không?”

Hầu Hi Bạch cười khổ: “Tại hạ biết lão sư đích thực là người đa tình. Theo tại hạ, lão sư đương nhiên là tình thâm như biển, nếu không đâu đến nỗi bị tinh thần phân liệt.”

Tử Lăng ngóng về chỗ Thạch Chi Hiền đã khuất, gật đầu: “Ông ta là người có nội tâm mâu thuẫn, khi lòng dạ thâm độc có thể làm bất cứ chuyện gì, thống nhất Thánh môn là

sự tình trọng yếu nhất trong lòng ông ta, là sứ mệnh thần thánh chí cao vô thượng còn hơn cả việc thống nhất thiên hạ. Nhưng ở một phương diện khác, bản thân lại hết sức đa tình, hai tính cách mâu thuẫn này không ngừng xung đột trong lòng ông ta, tạo thành ân hận ray rứt đau khổ trong cuộc đời. Sau khi hấp thu tinh hoa Thánh Xá lợi, tính cách phân liệt của ông ta có hợp lại, nhưng mâu thuẫn nội tâm so với trước lại càng kịch liệt. Việc này ngay cả ông ta cũng không lường trước được."

Loan Loan nhú mào: "Thế nhưng vì sao ông ta bỏ qua cho ta?"

Từ Tử Lăng chậm chậm lắc đầu, biểu thị chưa nghĩ ra, rồi lại gật đầu: "Có lẽ là vì ông ta hãy còn chưa tin vào Lý Đường, ở trận chiến tại Lạc Dương Lý Thế Dân không thể dồn Khấu Trọng vào chỗ chết, con đường thống nhất thiên hạ của Lý Đường còn nhiều cản trở, một khi Khấu Trọng và Tống Khuyết kết minh, cục thế thiên hạ sẽ phân thành hai, đại kế thống nhất Thánh môn gặp cản trở nghiêm trọng. Chuyện đối phó với Lý Thế Dân đành hoãn lại vô kỳ hạn, trong tình huống như thế, Thạch Chi Hiền liền nảy sinh tâm ý mẫn tài đối với Loan tiểu thư".

Loan Loan không hiểu nói: "Tâm ý mẫn tài!"

Hầu Hi Bạch đồng ý: "Lời của Từ Tử Lăng ít nhất cũng nói ra được nửa tâm ý của Thạch sư phụ. Tiểu đệ tuy là người kế thừa của ông ta, nhưng không phải là người tài trong Thánh môn, lại càng không có tài năng để thống nhất. Nhìn quanh lớp đệ tử Thánh môn mới nổi gần đây, chỉ có Loan tiểu thư và Dương Hư Ngạn đạt thành tựu tối cao, nhưng Dương Hư Ngạn thân phận đặc biệt, hứng thú với việc thống nhất thiên hạ nhưng đối với việc của Thánh môn lại không mấy quan tâm. Vì thế Loan tiểu thư là người có thể chấn hưng Thánh môn mà Thạch sư phụ hy vọng nhất, ông ta để cho tiểu thư cất giữ Thiên Ma Quyết, lại tìm cách hóa giải cừ hận của tiểu thư chính bắt nguồn từ suy nghĩ đó."

Loan Loan nói: "Người nói nửa tâm ý còn lại của Thạch sư phụ là thế nào?"

Hầu Hi Bạch cười khổ: "Tiểu đệ từ lời Từ Tử Lăng vừa nói mà đột nhiên nghĩ ra điểm này, Thạch sư phụ hình như sinh lòng chán nản!"

Từ Tử Lăng kinh ngạc: "Hi Bạch vì sao có ý nghĩ này?"

Hầu Hi Bạch nói: "Dương Hư Ngạn là con cờ trọng yếu nhất trong việc nhất thống thiên hạ của Thạch sư phụ, ngay khi nội bộ Lý Đường phân liệt, Dương Hư Ngạn với thân phận là con Dương Dũng có thể phát huy rất nhiều tác dụng, nhưng hấn bội phản, giống như đã phá vỡ kế hoạch của Thạch sư phụ. Ông ta giết chết Thiện Mẫu Sa Phương là nỗ lực cuối

để khuất phục hắn, thế nhưng vẫn công cốc. Cộng thêm yếu tố quan trọng là việc phát hiện Bàn Cổ An Long vốn trung thành cần cần với mình cũng có dị tâm, khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng cô độc."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "An Long không phải rất sùng bái ông ta sao?"

Hầu Hi Bạch nói: "Lúc này không thể so với lúc trước, Thạch sư phụ từ việc Dương Hư Ngạn thông hiểu Bất Tử ấn pháp mà nhìn ra An Long phản bội. Ngày trước khi Thạch sư phụ đem Bất Tử ấn pháp viết thành sách, An Long luôn ở bên cạnh, ông ta còn thảo luận yếu quyết và chỗ ảo diệu của ấn pháp với y. Thạch sư phụ làm như vậy có thể là sợ sau khi hại chết Bích Tú Tâm bị chính đạo vây công, có ý dùng An Long làm người truyền pháp, còn việc An Long biết Bất Tử ấn pháp là sự tình hết sức chính xác, bởi đích thân Thạch sư phụ nói với tiểu đệ."

Loan Loan trầm ngâm: "Nói như thế, Dương Hư Ngạn biết được bí mật của Bất Tử ấn pháp từ An Long, cộng thêm hắn có được nửa quyển tuyệt ấn, lại từng theo lệnh sư nhiều năm, nên luyện thành Bất Tử ấn pháp."

Hầu Hi Bạch thở dài: "Đây là suy luận hợp lý hợp tình nhất."

Loan Loan nói: "Với tính cách của lệnh sư, có thể dễ dàng buông bỏ sứ mệnh thần thánh chấn hưng Thánh môn như thế sao?"

Hầu Hi Bạch lắc đầu không nói.

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Từ khi ta tiếp xúc lệnh sư, tâm tư ông ta rất dao động, thỉnh thoảng để lộ ra mâu thuẫn trong lòng, chỉ ít ông ta tự nhận không có lòng dạ độc ác đối với nữ nhân, đây là nguyên nhân chính khiến các phái hệ Thánh môn không phục ông ta, cũng là nguyên nhân làm cho ông ta chán nản. Bất quá có một ngày tình thế cải biến, ví dụ như Khấu Trọng và Tống Khuyết bị Lý Đường đánh tan, nói không chừng ông ta có thể thay đổi, bởi ông ta là người luôn đặt mục đích lên đầu mà bất chấp thủ đoạn."

Loan Loan khẽ cười: "Muốn đánh bại Khấu Trọng và Tống Khuyết, đâu có dễ thế."

Hầu Hi Bạch nói: "Nơi này không nên ở lâu, Loan tiểu thư có tính toán gì không?"

Hai mắt Loan Loan lộ ra sắc thái thê lương, hướng về Từ Tử Lăng nói: "Nội thương Tử Lăng rất nghiêm trọng, tổn thương đến nguyên khí, không mất sáu tháng một năm đừng mong hồi phục, hơn nữa công lực có thể mất hết, không có cách nào đạt được cảnh giới như trước."

Từ Tử Lăng thần nhiên: “Nếu ý trời là vậy, tại hạ chỉ có cách nghe theo.”

Hầu Hi Bạch an ủi: “Thanh Tuyền chắc có phương pháp chữa trị.”

Loan Loan khẽ ngần người, nói: “Các người muốn kiếm Thạch Thanh Tuyền sao? Ta còn tính chăm sóc Tử Lăng, suy nghĩ cách điều trị cho hắn.”

Từ Tử Lăng vừa nghĩ đến Thạch Thanh Tuyền lập tức trong lòng nóng lên, nội thương gì gì cũng như tan biến hết, áy náy nói: “Ý tốt của cô nương, tại hạ xin ghi nhớ, làm sao dám làm phiền đến cô nương!”

Loan Loan lộ ra thần sắc ảm đạm, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, khẽ cười: “Loan Loan hiểu. Để ta tiễn hai người một đoạn, cho dù Dương Hư Ngạn có ngầm truy theo cũng không dám ra tay.”

Hai gã đàn ông phải đáp ứng, cất bước lên đường.

oOo

Khi tia nắng đầu tiên xuyên mây chiếu xuống mặt đất, quân đoàn hậu của Khấu Trọng đã cách truy binh gần ba mươi dặm.

Gã cùng Hình Nguyên Chân, Bạt Dã Cương leo lên ngọn núi ở cạnh đó, nhìn qua phía Tương Thành xa xa về hướng Đông, một đội quân Đường chừng năm ngàn người, bố trận cách hơn mười dặm ở ngọn núi phía trước, cắt đứt đường tiến.

Việc này gã đã sớm tính tới, tịnh không chút ngạc nhiên.

Gã vui mừng nói: “Lần này chiến lược của bọn ta thành công vượt ngoài mong đợi, nhân đêm tối đánh tan ba nhánh quân tiên phong của Đường quân, khiến Lý Thế Dân không dám mạo hiểm, hay nhất là dẫn được bọn chúng truy theo phía sau, còn cho rằng chúng ta đến Tương Thành.”

Hình Nguyên Chân gật đầu: “Nhân mã khác của bọn ta đã an nhiên trên đường vào Ẩn Đàm Sơn, bọn ta dẫn dụ Lý Thế Dân đến đó, phải tranh thủ thời gian một, hai ngày để Trần công xây dựng thành công sơn trại kiên cố.”

Khấu Trọng chăm chú quan sát địch trận: “Nếu bọn ta đánh tan chướng ngại quân Tương Thành, có thể dễ dàng đoạt Tương Thành chăng?”

Bạt Dã Cương nghe vậy nhú chặt mày nói: “Chúng ta khổ chiến suốt đêm, thương vong gần hai trăm người, bất luận là người hay ngựa đều kiệt sức, e rằng vô lực thủ thắng, hà huống quân lực địch nhiều hơn gấp năm lần bọn ta, lại là dĩ dật đãi lao, xin Thiệu soái minh xét.”

Khấu Trọng cười: “Ta chỉ là nói đùa. Như lời Bạt tướng quân bọn ta vòng qua địch quân, giả như định đến Trần Lưu nếu đến lúc thích hợp thì đổi hướng đi về Ẩn Đàm Sơn, quyết định vậy đi.”

Bạt Dã Cương và Hình Nguyên Chân bị ngữ điệu dễ dàng của Khấu Trọng lay động, có cảm giác thời khắc gian nan nhất đã qua, tuy sự thật không phải như thế nhưng ít ra cũng có cảm giác như thế.

Khấu Trọng hạ lệnh, toàn thể quân đoàn hậu nghỉ ngơi một thời thần rồi lên ngựa tiếp tục hành trình.

oOo

Loan Loan kéo nhẹ tay áo Từ Tử Lăng đến bên cạnh nói nhỏ, thời khắc chia tay cuối cùng cũng đến.

Hầu Hi Bạch hiểu ý bước lên một gò đất nhỏ gần đó quan sát xa gần, tìm kiếm hành tung của địch nhân, phụ trách canh chừng.

Loan Loan đứng kề vai với Từ Tử Lăng, nói với vẻ u oán: “Nô gia đương nhiên hy vọng có thể cùng Tử Lăng có ngày gặp lại, nhưng nguyện vọng này vô cùng mờ mịt. Nô gia không còn lòng dạ quyết phải báo thù Thạch Chi Hiền, ngược lại còn nảy sinh tâm lý đồng cảm. Chính như ông ta nói khổ hải vô biên, Chúc sư phụ sống trong thống khổ vô bờ, nguyên do vì không quên được ông ta. Dem lời ông ta nói về Chúc sư phụ, không phải cũng khắc họa chính bản thân ông ta sao? Chúc sư phụ còn có thể đem khí lực mà thống hận Thạch Chi Hiền, còn ông ta chỉ có thể thống hận chính mình. Sai lầm nối tiếp sai lầm, hai nữ nhân yêu quý ông ta đều chết vì ông ta.”

Từ Tử Lăng nghe vậy thở than không thôi, chuyển sang đề tài khác: “Sau khi Loan Loan chia tay với bọn tại hạ, định đi đến nơi nào?”

Loan Loan liếc nhìn gã: “Tử Lăng muốn biết sao?”

Từ Tử Lăng lời đã nói đương nhiên không thể thu hồi, đành phải gật đầu.

Cặp mắt long lánh xinh đẹp của Loan Loan mở to, dịu dàng nói: "Ta phải đi khắp thiên hạ để tìm một vật, lý tưởng Thánh môn ta có hoàn thành không là nhờ vật này."

Cho đến lúc này, Từ Tử Lăng vẫn không biết đại kế trong lòng Loan Loan, cũng biết nàng ta không thể nói ra. Chỉ đành nói: "Ta rất mong cô nương thành công, chỉ sợ lý tưởng hoàn thành thì rất nhiều người sẽ chịu khổ nạn, vì thế thật không biết nói thế nào mới đúng."

Loan Loan cười nhẹ: "Nếu Tử Lăng có cơ hội gặp Sư Phi Huyền, xin nói với cô ta, tranh đấu giữa Loan Loan và cô ta vẫn còn tiếp tục, mọi người cứ chờ xem! Nô gia đi đây! Hy vọng Thạch Thanh Tuyền chẳng những có thể làm cho Từ Tử Lăng hoàn toàn hồi phục, mà còn thêm một tên Tử Lăng nhỏ nữa", nàng nói xong như một ngọn gió bỗng bành bay đi, còn quay đầu vẫy chào gã mấy lần.

Hầu Hi Bạch đến cạnh Từ Tử Lăng, dõi mắt theo hình ảnh mỹ lệ đã khuất nơi rừng xa, hỏi khẽ: "Là hận nhiều yêu ít, hay là ngược lại đây?"

Từ Tử Lăng lắc đầu khó nói, trong lòng hiểu rõ hình ảnh Loan Loan chân trần vận bạch y sẽ vĩnh viễn đi theo tâm trí hắn.

oOo

Qua ba ngày ba đêm gấp rút lên đường bọn Khấu Trọng người ngựa đều mệt nhọc, không còn sức duy trì nổi, đại quân Lý Thế Dân vẫn truy theo ráo riết, may mà cuối cùng cũng đến Ấn Đàm Sơn.

Đại quân của Ma Thường ở trên sơn lộ thiết kế trận địa, nghênh tiếp bọn gã đến.

Khấu Trọng vừa đến, khắp núi quân lính và tướng lĩnh đồng loạt tung hô.

Gã xuống ngựa, Ma Thường nghênh đón nói: "Trần công đã đến Thiên Thành Hiệp kiến thiết doanh trại, nơi này giao cho thuộc hạ phụ trách, mời Thiệu soái đến doanh trại cạnh Thanh Đàm trong núi nghỉ ngơi."

Khẩu Trọng quay về phía Bạt Dã Cương, Hình Nguyên Chân và thuộc hạ cười nói: "Các người nghe Ma tướng quân rồi đó, mau đến Đại Đàm tắm rửa ngủ một giấc, ngày mai thức dậy lại là một hảo hán."

Bạt Dã Cương ngạc nhiên nói: "Thiếu soái không đi cùng chúng ta sao?"

Khẩu Trọng chăm chăm nhìn về phương xa, hai mắt sát cơ đại thịnh, nghiêng răng nói: "Ta chỉ cần tĩnh tọa một thời thần đợi cho công lực khôi phục. Ân Đàm Sơn là quan khẩu trọng yếu nhất, ta phải cho Lý Thế Dân biết Khẩu Trọng ta tuyệt không dễ trêu chọc, nợ máu hán thiếu, Khẩu Trọng ta nhất định đòi lại."

- o O o -